

Entrevista al Prelat per una agència de notícies polonesa

Entrevista concedida pel prelat de l'Opus Dei a Marcin Przeciszewski, director de KAI (agència catòlica polonesa). Mons. Echevarria parla sobre diverses qüestions com la santedat al món, la participació a la vida pública, la cultura contemporània o el futur de l'evangelització.

01/12/2005

-Excel·lència, ¿en què consisteix l'essència del missatge de l'Opus Dei al món contemporani i a l'home contemporani?

El missatge de l'Opus Dei és senzillament una expressió de la crida de l'amor de Déu a totes les dones i homes a viure a fons i a difondre el missatge cristià. És peculiar l'accent en la santificació del treball i de les circumstàncies ordinàries de la vida.

Per dir-ho de forma gràfica, sant Josepmaria Escrivà ha unit dues consideracions que amb freqüència s'ha tendit a enfocar de manera separada. D'una banda, ha repetit que el món no és una realitat negativa: "Déu va veure que era bo", diu el llibre del Gènesi. Per una altra —i això ho ensenya també el Gènesi—, que l'home ha estat posat en el món precisament per a treballar.

En conseqüència, per a complir la voluntat de Déu, per a ser un cristià coherent, per a ser sant, no és necessari abandonar el món: el treball i les ocupacions ordinàries d'una persona corrent es converteixen en el mitjà i l'ocasió de viure, de manera heroica, la caritat amb Déu i amb el proïsme.

-Des dels seus començaments, l'Opus Dei predica l'ideal de la santedat en la vida quotidiana realitzat en cada moment. Com ideal és molt bonic, però, ¿com realitzar-lo, entre tants problemes que cada dia ens planteja la vida quotidiana, que amb el seu ritme vertiginós contínuament ens distreu?

La primera condició es concreta a acceptar amb gràcia els problemes i aquest ritme vertiginós que vostè esmenta. Si no ens estranyem ni ens

desanimem davant les dificultats, ja hem fet la meitat del camí.

El factor fonamental, però, consisteix a conrear l'amistat amb Jesucrist cada jornada, mostrant que l'estimem de manera objectiva i subjectiva, no teòrica. Em refereixo també a la necessitat de dedicar un temps diari al tracte personal amb Déu: a la participació en l'eucaristia, a l'oració, a la lectura de l'Evangelí... No és tan difícil: n'hi ha prou amb prendre la decisió i organitzar-se, encara que potser hàgim de considerar com aprofitar millor el temps o prescindir d'una estona de televisió.

Jesucrist mateix ens ho ha dit: "Acosteu-vos a mi els qui esteu cansats i afeixugats, i jo us alleujaré". Si permetem que Déu entri a la nostra vida, els problemes no desapareixeran, però, compartits amb Ell, els veurem d'una altra

manera, com una ocasió de servir-lo i de servir els altres. Si obrim a Déu la porta de la nostra conducta, de la nostra ànima, també hi entraran les persones que ens envolten.

A més del diàleg amb Déu es requereix també l'exercici de les virtuts humanes. Sant Josepmaria Escrivà va subratllar sempre la urgència de conrear les virtuts que fan més grata la convivència: la generositat, l'alegria, l'esperit de servei, l'amor a la llibertat...

-Alguns membres de l'Opus Dei desenvolupen funcions destacades en la vida pública: hi ha intel·lectuals, empresaris i polítics. ¿Com es pot —fins al final i sense rebaixes— ser cristià en la política? La política es defineix com "art del compromís". I un cristià en qüestions de principis no pot "negociar compromisos". ¿Com compaginar aquests aspectes?

En primer lloc, recomanaria no exagerar: ser coherent amb la fe de vegades pot resultar costós, però no cal considerar-ho una tragèdia.

També molts no cristians actuen en consciència, amb punts de referència fermes, que consideren innegociables: si no, serien persones sense principis, i d'un home sense principis és de qui una persona recta menys es pot fiar. He vist polítics no cristians que abandonaven una cartera ministerial per motius de consciència, per desacord amb una decisió del seu govern. Si un cristià, per defensar la seva fe, es veïés moralment obligat a arribar a això, no faria quelcom inaudit, encara que es tracti d'un cas excepcional.

La política, per la seva naturalesa, exigeix debat, consens, recerca d'acords. Però, abans, requereix prudència, i —de manera especial— desig de servir el bé comú, honradesa. Amb aquesta base,

l'esforç dels polítics, també dels cristians, consisteix a treballar seriosament, explicar amb claredat les seves raons, atendre la raó o la part de raó que aporten els altres. Per santificar aquests treballs es requereix realitzar-los bé, sense parany ni nyaps, amb qualitat i amb caritat, rectificant quan hi ha equivocacions. Per als catòlics, les tasques polítiques no suposen una tasca incòmoda, sinó un repte apassionant.

Permeti'm afegir que la major part dels fidels de l'Opus Dei desenvolupen professions corrents en la societat, encara que tots procuren descobrir la llum que amaga tot treball realitzat amb amor de Déu i desitjos de servir el proïsme.

-L'Opus Dei dona un gran valor a la confessió. No obstant això, aquest sacrament en molts països i en algunes esglésies locals està

gairebé desapareixent. ¿Quin ha de ser el paper de la confessió a la vida de qui vol ser cristià?

L'Opus Dei no dóna "un gran valor" a la confessió, com si fós una novetat del seu missatge: n'hi ha prou amb repassar el Catecisme de l'Església Catòlica per a adonar-se que és quelcom volgut per Déu i recordat per l'Església. La prelatura sent el deure de portar a la ment dels fidels catòlics que la possibilitat d'acudir a aquest sagrament és un grandíssim do de Déu, que hem d'agrar, no una enutjosa imposició; és un mitjà que necessitem.

A la confessió, Déu perdona els nostres pecats. La paraula "pecat" potser sona fort en els nostres dies, però el concepte està tan vigent com el de "consciència". A la vida de cadascú coexisteixen el bé i el mal, i del mal no només hem de respondre davant la justícia humana, sinó

sobretot davant Déu. La diferència radica que Déu posa tot de la seva part per a perdonar-nos.

Insisteixo: considero que la fe ens mostra el sagrament de la penitència com un do immens i un alliberament; ens ajuda a ser realistes i a reconèixer les nostres limitacions, sense eufemismes; ens descobreix l'amor d'un Déu que perdona sempre, perquè és Pare. A més, experimentar la misericòrdia ens convida a practicar sincerament aquesta misericòrdia amb tots.

-¿Com jutja la cultura contemporània? L'Església sempre ha mantingut un diàleg amb la cultura tractant d'evangelitzar-la. ¿Quins corrents —com a catòlics— podem acceptar en la cultura contemporània, i quins hem de rebutjar decididament?

-No em sembla possible expressar un judici sobre la cultura

contemporània de manera sumària, perquè tota apreciació necessitaria molts matisos. Respecte a la segona part de la seva pregunta, penso que el dilema dels catòlics no es troba en la distinció entre corrents de la cultura que poden acceptar i tendències que han de rebutjar. Al llarg de la història els catòlics han estat més aviat creadors de cultura: han encertat a expressar la fe en forma de filosofia, l'esperança en art, la caritat en obres de servei. Una gran responsabilitat del cristià, en l'hora present, es tradueix a manifestar la seva fe amb expressions culturals comprensibles i atractives per als seus conciutadans.

Penso que la superació del relativisme —al qual s'ha referit diverses vegades Benet XVI— requereix dels catòlics, i específicament dels laics, una aportació constructiva, no només una denúncia. En particular, això

s'aplica al que podríem dir "cultures professionals", que s'estenen més enllà de les fronteres geogràfiques: la cultura pròpia de la comunitat científica o jurídica, la del món del cinema o de la moda... En totes les cultures professionals honestes han de ser-hi presents els cristians, no tant per a entaular un diàleg extern, com des de fora, sinó per a oferir la seva aportació des de dintre: realitzar investigacions científiques que respectin la dignitat de la persona i millorin la nostra qualitat de vida, proposar lleis que protegeixin la família, etc.

Per dir-ho amb una imatge, hem de "traduir" a tots els idiomes professionals el gran lèxic cristià, que també resumeix alguns dels més importants assoliments del progrés humà: veritat, llibertat, bellesa, caritat.

-Fa uns mesos va morir el germà Roger Schutz de Taizé, gran promotor de l'ecumenisme. ¿Com treballa l'Opus Dei en aquest camp? ¿Com hem de treballar cadascun de nosaltres, com a cristians, per la unitat dels cristians?

Pel que es refereix al treball de l'Opus Dei en el camp de l'ecumenisme, podria assenyalar aspectes molt variats, en funció de la condició dels fidels de la prelatura. Per exemple, recentment vaig tenir l'oportunitat de participar en l'ordenació episcopal d'un sacerdot de la prelatura a Tallin, on desenvolupa una intensa activitat ecumènica, en un clima fratern, amb cristians no catòlics i també amb creients d'altres religions.

Voldria referir-me, però, a un aspecte més institucional, molt volgut per sant Josepmaria: els cooperadors de

l'Opus Dei que no són catòlics. Des que la Santa Seu va concedir la seva aprovació, en temps de Pius XII, milers de persones de totes les confessions cooperen amb la labor de l'Opus Dei en el món sencer. La col·laboració amb la prelatura representa, com és obvi, una relació d'afecte amb l'Església catòlica, superació de diferències, proximitat que prepara el camí de la unitat.

-Després de la seva visita a Polònia, ¿com veu el nostre país i l'Església en aquesta terra? ¿Quins punts forts posseeix el nostre cristianisme i en quins punts hauríem de millorar?

Penso que la millor manera de respondre les seves preguntes és tornar als missatges que Joan Pau II va dirigir als polonesos, especialment als discursos pronunciats en els seus viatges.

He tingut ocasió de venir a aquesta estimada terra en diverses ocasions, de conèixer molts polonesos, de gaudir de la seva hospitalitat. Puc dir que per a mi la història de l'Església a Polònia representa un continu estímul. La fortalesa en la fe i la lleialtat davant les dificultats constitueixen un punt de referència. Conforta també saber que Déu premia la fidelitat, com es pot comprovar per la florida de les vocacions sacerdotals.

Potser aquí es troba un dels reptes del moment present: les circumstàncies han canviat, ara no està en joc la llibertat; ha arribat el moment de lluitar per altres béns. Sempre és temps de fidelitat.

-El Servent de Déu Joan Pau II ha animat moltes vegades als catòlics polonesos a una "creativa participació en l'entorn europeu". ¿Quin ha de ser, en la seva opinió,

el paper del cristianisme de Polònia en l'evangelització d'Europa? Concretament, ¿com hauríem de realitzar la missió de l'evangelització d'Europa?

Pel que acabo de dir, estic convençut que Polònia està cridada a jugar un paper destacat en la nova evangelització d'Europa. Respecte a la manera de portar-la a terme, em sembla fonamental que ens adonem que ens trobem, precisament, davant una evangelització que és nova, com repetia Joan Pau II, i com ha assenyalat també Benet XVI: nova perquè, per a molts europeus, el nostre serà el primer anunci que rebin de la bona notícia de l'Evangeli; i nova perquè hem de transmetre la fe amb nou vigor, amb renovada alegria, amb entusiasme. Europa no només té arrels cristianes: alberga també un bell futur cristià.

-El sant pare Joan Pau II s'ha trobat en diverses ocasions amb l'Opus Dei i ha valorat molt positivament l'Obra. N'ha dut als altars al fundador. Dintre de la riquíssima herència d'aquest papa, ¿quins aspectes considera especialment importants? ¿Com hauríem d'escometre aquesta obra que ens ha deixat?

Joan Pau II ens ha transmès una herència molt rica. Ens ha deixat, entre altres coses, l'exemple de valenta coherència: pot semblar paradoxal, però penso que ha estat un papa popular perquè ha sabut ser "impopular" quan, en defensa de la veritat, li ha tocat ser-ho.

Joan Pau II era conscient que Crist ha salvat tots els homes, i no ha dubtat a acudir a l'últim racó del planeta per a anunciar l'Evangelí. Avançant-se als temps, ha donat passos de gegant en la línia de la "mundialització" de

l'apostolat. El seu exemple ens mou a no limitar el nostre afany d'evangelització a Europa o a les fronteres històriques del cristianisme, sinó a estendre'l a tot el món, amb magnanimitat. La seva figura santa ha posat en relleu la perenne novetat del missatge cristià.

En realitat, Joan Pau II ens ha llegat moltes més herències, totes de gran riquesa. He assenyalat només dues perquè ens mostren un regal i també una tasca. Per a fer fructificar la seva herència contem amb altre gran regal seu: el testimoniatge d'esperança. Certament, l'esperança és un do de Déu, però s'aviva amb l'exemple dels sants. I un testimoniatge heroic d'esperança ha ofert dia rere dia, en el nostre temps, Joan Pau II.

Marcin Przeciszewski / KAI 29
de novembre de 2005

pdf | document generat
automàticament des de [https://
dev.opusdei.org/ca-es/article/entrevista-
al-prelat-per-una-agencia-de-noticies-
polonesa/](https://dev.opusdei.org/ca-es/article/entrevista-al-prelat-per-una-agencia-de-noticies-polonesa/) (12/08/2025)